

[Statsministeren.]

rimeligt, at sagen blev afsluttet med en mundtlig tilkendegivelse over for Blechingberg med hensyn til de dispositioner fra hans side, som har været uforsigtige og uheldige.

Dette brev fra departementschef Kofoed af 15. oktober 1945 bærer følgende påtegning af 23. s. m. af daværende udenrigsminister Christmas Møller — dette er et citat —: „Ja, ja — lad os være blide, men jeg ønsker selv at tale med B.“ Over for den megen offentlige omtale, der har været af, at Christmas Møller ønskede Blechingberg afskediget, har jeg ment det rigtigt at citere daværende udenrigsminister Christmas Møllers egen bemærkning. Yderligere findes på brevet en påtegning af den daværende direktør om, at ministeren havde talt med Blechingberg, og endelig har direktøren forsynet brevet med følgende påtegning: „Har efter ordre udtalt ministeriets alvorlige misbilligelse af hr. Blechingbergs forhold i denne sag.“ Denne påtegning er dateret den 24. oktober 1945.

Jeg har med vilje afstået fra at anlægge en selvstændig bedømmelse af det her omtalte tilfælde og indskrænket mig til at lade akterne tale.

Blechingberg arbejdede i årene efter krigen som fuldmægtig, og hans arbejdsindsats var af en sådan art, at det fandtes rimeligt at prøve ham som fungerende kontorchef. Efter at have fungeret tilfredsstillende i ca. et halvt års tid udnævntes han den 1. juli 1947 til kontorchef.

I tidsrummet fra begyndelsen af 1949 til begyndelsen af 1951 ses der for Blechingberg at være forekommet en række tilfælde af pengevanskeligheder og mislige økonomiske transaktioner, de fleste dog vedrørende beløb af mindre størrelsesorden.

Jeg vil gerne nævne et særligt tilfælde, som er blevet en del omtalt i pressereferaterne. I januar 1950 underrettede Københavns politi udenrigsministeriet om, at der havde været en efterforskning mod Blechingberg i anledning af, at han og hans hustru havde solgt nogle tæpper, uanset at Blechingberg tidligere havde givet pant i tæpperne til et kautionsforsikringselskab. Sagen var blevet ordnet ved, at Blechingberg havde betalt, hvad han skyldte. Statsadvokaten var enig med politiet i, at der ikke

forelå bevis for strafbart forhold, og at der følgelig ikke burde foretages yderligere.

Dette og andre tilfælde i denne periode gav den daværende direktør for udenrigsministeriet anledning til indtrængende at tilkendegive ham advarsler og opfordringer til at søge økonomien bragt i orden.

I tidsrummet fra foråret 1951 indtil den dag, da Blechingberg i foråret 1958 blev grebet i udførelsen af landsforræderisk virksomhed, altså i fulde 7 år, har udenrigsministeriet kun i ét eneste tilfælde modtaget meddelelse fra en kreditor om en mislig økonomisk transaktion fra hans side, og heller ikke på anden måde har udenrigsministeriet i dette tidsrum modtaget nogen som helst oplysning om Blechingbergs pengevanskeligheder og gældsforhold. Det var — trods alt hvad der tidligere var passeret — ministeriets bestemte indtryk, at Blechingberg, hvad privatøkonomien angår, var kommet ind i en rolig periode.

Det pågældende tilfælde, som udgjorde det eneste for udenrigsministeriet bekendte mørke punkt i denne 7 års periode, vedrørte et lån på 1 200 kr. fra en herværende forretningsmand. Det skete i sommeren 1952. Straks ved lånets ydelse udstedte Blechingberg en check for beløbet, og det aftaltes mellem ham og långiveren, at checken først skulle præsenteres til betaling i banken efter den første i den næste måned. Ved checkens forelæggelse i banken blev det konstateret, at der ikke fandtes fuld dækning på kontoen. Långiveren anmeldte sagen til udenrigsministeriet. Sagen blev på det skarpeste påtalt over for Blechingberg, der sørgede for, at mellemværendet blev berigtiget omgående.

Det er under retssagen kommet frem, at det her omtalte tilfælde ikke har været enkeltstående, idet Blechingberg hos en række forretningsmænd har opnået forskellige lån. Udenrigsministeriet har været uden kendskab til disse andre lån.

Jeg vender tilbage til spørgsmålet om Blechingbergs tjenstlige karriere, idet jeg gerne vil sige nogle ord dels om hans placering som assisterende afdelingschef i ministeriet, dels om hans udsendelse til Bonn.

Hvad først angår stillingen som assisterende afdelingschef, kan jeg oplyse, at Blechingberg i efteråret 1953 i 6-7 år havde gjort tjeneste som kontorchef i udenrigs-